

Z OBSAHU**Zdravice náčelníka
Generálního štábu
AČR** 2**Poděkování
z Vojenského fondu
solidarity** 2**Ocenění pro
druhoválečné veterány** 3**Radek Pospíšil:
Vojenské pevnosti –
moje velká láska** 4**Připomínky 75. výročí osvobození**

Vážené veteránky a veteráni, říká se, že není nic staršího, než včerejší noviny. Co je povoleno, co je přikázáno a jaké jsou dílčí kroky v uvolňování restriktivních opatření, se pružně mění (viz zprávy z médií). Ve chvíli, kdy dostanete do poštovních schránek toto vydání, ale určitě ještě platí vyhlášený nouzový stav. V souladu s ním a z důvodu ohrožení zdraví jsou až do odvolání zrušeny organizovaná setkávání a pietní akce.

Je smutné, že tato opatření připadla na období, kdy si připomínáme 75. výročí osvobození naší vlasti a nemůžeme si toto výročí připomenout společně na oficiálních pietních akcích a slavnostních shromážděních. To však nebrání si tato výročí v pravý čas připomenout individuální vzpomínkou a tichým poděkováním v myšlenkách vám, válečným veteránům a veteránkám, druhoválečným, třetího odboje ale i současným, z novodobých konfliktů. Poděkování za to, že v určité životní etapě jste přijali výzvu osudu a nasadili svůj život a svobodu za životy a svobodu jiných. Věřím, že v brzké době vám budeme moci poděkovat i vřelými slovy, přímo, při našich setkáních. Vlastně si tím připomínání 75. výročí můžeme prodloužit a nenechat ho jen tak proběhnout. Můžeme ho spojit i s dalšími letošními výročími válečných veteránů. O tom ale až příště.

Na terénní pracovníky i na mě se někteří z veteránů obracíte se žádostí o radu, jak pomoci potřebným, jak nebo kam přispět tak, aby pomoc byla opravdu ve prospěch válečných veteránů. Možností je samozřejmě řada. Jako jedna z rozumných a systémových variant se nám, v ČsOL, jeví Vojenský fond solidarity (www.fondsolidarity.army.cz).

plk. v z. Ing. Viktor Šinkovec
vedoucí projektu Péče ČsOL o válečné veterány

Jednorázový příspěvek na účet VFS:

číslo účtu: 44665522/0800
variabilní symbol 918
zpráva pro příjemce: POVV

Zdravice náčelníka Generálního štábu Armády České republiky

Armádní generál
Aleš Opata

Vážené veteránky, vážení veteráni,

dovolte mi, abych beze studu začal frází, kterou teď čteme a slyšíme s rouškami na ústech několikrát za den: Žijeme nyní ve zvláštní době...

Ano, je to již fráze, ale je to bohužel i krutá pravda. Nikdo z nás dosud nebyl v situaci, ve které se nachází naše země i svět kolem nás. To, co studovali jen naši armádní lékaři a chemici jako krajní scénář, se stalo do značné míry skutečností. Opravdový voják však vždy věří ve vítězství, a proto také věřím, že všichni společně – vojáci i občané naší vlasti – tuto tvrdou zkoušku zvládneme vítězně!

To se týká i našich veteránů. Když se podíváte do slovníků, najdete tam u slovo veterán vysvětlení, že je to vysloužilý či zkušený voják. Pro mne slovo vyslou-

žilý zní nepříjemně, skoro jako nepotřebný. Raději preferuji slovo zkušený, protože v tom je síla a hodnota i našich veteránů. Chtěl bych je zároveň ujistit, že Armáda České republiky na ně nezapomíná ani v těchto dnech, i když musí řešit řadu nových náročných úkolů mimo svou bojovou přípravu a nasazení v misích.

Letošní rok jsme si chtěli společně připomínat různá významná výročí – především květen 1945. Někdo z mladších veteránů by si třeba v srpnu připomněl již 25. výročí dramatického vyvrcholení účasti AČR v misi UNPROFOR či různá

osobní výročí. Bohužel naše oficiální oslavy i kamarádská setkávání budou patrně i v dalších týdnech velice skromná a improvizovaná. O to více nezapomínejme na své blízké a kamarády. Zdravotníci nám dnes radí, abychom v zájmu zdraví nás všech udržovali všude mezi sebou fyzický odstup. Ano, jistě, ale v myšlenkách a dalších kontaktech i teď si musíme být co nejbližší! Jenom tak dokážeme našeho neviditelného nepřítele porazit...

**armádní generál
Aleš Opata**
náčelník Generálního štábu AČR

Brigádní generálka
Mgr. Lenka Šmerdová

Československá obec legionářská se v minulém roce poprvé zapojila do sbírky Vojenského fondu solidari-

Poděkování z Vojenského fondu solidarity

ty. Jde o dobrovolnou a otevřenou platformu Ozbrojených sil České republiky, jejímž cílem je shromáždit finanční prostředky, aby bylo možné poskytnout efektivní pomoc rodinám vojáků, kteří padli nebo byli těžce raněni při výkonu vojenské služby v zahraničních misích nebo doma. Dárce může být jakákoli fyzická či právnická osoba.

Předsedkyně výboru Vojenského fondu solidarity, brigádní generálka **Mgr. Lenka**

Šmerdová, adresovala všem pomáhajícím tato děkovaná slova:

„Díky všem, kteří pravidelně či jednorázově přispívají, mohl Vojenský fond solidarity například pomoci s uhrazením základních životních výdajů raněných či nemocných vojáků, s doplacením hypotéky vdově po vojákovi, s úhradou hypotéky vojákově s těžce nemocným synem, se zaplacením společného pobytu ve vojenském léčebném zařízení rodinné-

mu příslušníkovi těžce raněného vojáka, se zajištěním chůvy pro tři sirotky v předškolním věku... Rovněž by se v takové míře nepodařily získat ve dvou mimořádných sbírkách finanční prostředky pro pozůstalé rodiny vojáků padlých v Afghánistánu. Věřím, že tomu tak bude i nadále, a že se náš fond stane bezpečným světýlkem naděje pro vojáky a jejich rodiny.“

Zdroj:
**www.fondsolidarity.
army.cz**

Ocenění pro druhoválečné veterány

Ve čtvrtek 5. března se v prostorách Krajského úřadu Jihomoravského kraje uskutečnilo předání medailí za vítězství ve Velké vlastenecké válce.

Ocenění z rukou hejtmana Bohumila Šimka převzala Marie Zemánková

Většina přítomných byla velice dojata atmosférou předání i tím, že se mnozí viděli naposledy při podobné příležitosti před pěti lety. Proto se po slavnostním ceremoniálu většina ještě odebrala do malého sálu, kde si při pohoštění mohli popovídat a vzpomenout i na ty, kteří se 75. výročí konce druhé světové války nedožili.

Text a foto: Dana Axmanová Vrtišková

Medailemi bylo oceněno padesát válečných veteránů Jihomoravského kraje. Dvanáct přítomných druhoválečných veteránů převzalo medaili z rukou hejtmana Jihomoravského kraje **Bohumila Šimka** a ruského konzula **Valerije Terentijeva** osobně.

Většina přítomných byla velice dojata atmosférou předání i tím, že se mnozí viděli naposledy

Z oslav Mezinárodního dne žen

Setkání v malebném prostředí vinotéky v brněnské Husově ulici jsou vždy příjemná a inspirativní. Ve čtvrtek 5. března jsme se tu při oslavě Mezinárodního dne žen sešli v komornějším počtu. Nejen proto, že veteránky velké války již bez doprovodu na akci nedojedou, ale i veteránek žen z novodobých misí je méně než veteránů mužů. Přesto jich na setkání přichází stále víc. Nechyběla mezi nimi ani **Sabina Introvičová**, jejíž životní osudy jsme vám přiblížili v minulém čísle věstníku Veterán. Mohli jsme se naživo zaposlouchat do jejího vyprávění o cestách na malé jachtě po Severním a Baltském moři. Všichni jsme se u dobrého vína, skvělého vyprávění a radosti ze setkání bavili až do pozdních večerních hodin.

Text a foto: Dana Axmanová Vrtišková

Zleva válečné veteránky Alena Machálková a Sabina Introvičová

Ze vzpomínek skromného válečného veterána Antonína Kočvary

Válečný veterán **Antonín Kočvara** letos zavzpomínal při příležitosti svých 95. narozenin.

„No, vlastně svůj odboj da-

tuji od 27. května 1939, kdy jsme v počtu pěti chlapů na trigonometru v lese u Protivanova vztyčili naši státní vlajku vylepšenou o pětícípou hvězdu... Vydržela tam deset dnů. Těch legend co kolem ní vzniklo... To jsme chtěli – vyburcovat lidi!

Pomáhali jsme rodinám zatčených penězi i jinak, opatřovali zbraně, schovávali jsme uprchlého zajat-

ce z lágru v Německu. Od roku 1943 již strýcové **Ladislav a Tonďa Královi** zpracovali plán odboje v naší oblasti. V něm měla velký význam pomoc prchajícím rudoarmějcům ze zajetí v rajchu. Pamatuji si, že prvním ukrytým byl poručík **Vladimír Oskarovič** z Kyjeva. Pak jich byly desítky.

Zaměřili jsme se na budování krytů či bunkrů v lesích. Naše skupina se rozrůstala o další odbojáře a propojení na kraj kolem Bystřice pod Hostýnem bylo nasnadě. Počátkem října 1943 však došlo i na naši skupinu a gestapo zatýkalo. Mezi jinými byli zatčeni i mí strýcové **Ladislav a Otakar Kočvarovi**. Já, tehdy osmnáctiletý, pokračoval v odboji. Dělal

jsem spojku mezi naším velitelem a vojáky RA v lesích, ale taky jim obstarával boty aj. V roce 1944 jsme přerušovali telefonní spojení a v závěru války jsem spolupracoval se zbraní s partyzánskou skupinou Delta II R3. S oddílem Juraj jsme se dočkali osvobození.

Po válce jsem vystudoval elektrotechnickou školu a pracoval jsem ve Výzkumném ústavu energetickém.

Bylo by toho ještě mnoho, co bych mohl říci o hrdinství vyslychaných, kteří nezradili, o odbojářích, kteří se dokázali podržet v nejtěžších chvílích, ale i o naději, která nás držela na nohou!“

Zaznamenal: **Jan Kux**

Foto: archiv **Antonína Kočvary**

GRATULUJEME NAŠIM JUBILANTŮM

Blahopřejeme ke kulatým narozeninám v květnu 2020:

85 let

Josef Bujňák
Věra Jiráková

90 let

Mojmír Sapák
Jaroslava Vavřínová

95 let

Josef Očenášek
Emilie Řepíková

Blahopřejeme ke kulatým narozeninám v červnu 2020:

80 let

Jan Langer

90 let

Miroslava Lišková
Jarmila Rubeyová

95 let

Josef Novotný
Kateřina Kopejtková
Miroslav Žemla

Zvláštní blahopřání

101 let

Božena Pajdarová

Zvláštní blahopřání pro nejstaršího veterána

106 let

František Hamada

Radek Pospíšil: Vojenské pevnosti – moje velká láska

Novodobý válečný veterán Radek Pospíšil se s námi podělil o vyprávění ze svého současného života. Kromě rodinného a pracovního dění v něm dominuje jedna velká láska. Týká se obdivu k našim meziválečným pevnostem.

Poprvé jsem se o pevnostech dozvěděl v deseti letech a měl jsem jasno. Chci být vojákem. Moje cesta k vojenské kariéře sice nebyla úplně přímá, ale nakonec jsem vystudoval vojenskou důstojnickou školu ve Vyškově a po rozpadu Československa jsem byl odvelen k pevnostnímu praporu v Mikulově. Jásal jsem. Konečně se propojila má vášeň pro opevnění s povoláním. Co lepšího si přát.

V rámci praporu jsem v roce 1994 odešel na misi UNPROFOR. Moje protitanková četa měla za úkol chránit území tzv. Republiky srbská Krajina. Naše stanoviště střežilo část úseku devadesátikilometrové hranice oddělující znesvářené strany.

Odchod do civilu znamenal najít si úplně nové zaměstnání. S armádou mě dodnes pojí členství v Klubu vojenské historie. V období od dubna do října vždy dělám průvodce na dělostřelecké tvrzi Bouda-Těchotín pocházející ze 30. let minulého století. Na pevnost odjíždím s nejmladším synem Josefem, kdykoliv mi práce dovolí. Tvoří ji pět propojených železobetonových objektů. Je neuvěřitelně zajímavá.

Samozřejmostí je i setkávání s kolegy válečnými veterány, ať na akcích pořádaných v rámci projektu Péče o válečné veterány ČsOL, nebo u mě doma. Kromě průvodcovské činnosti a pomoci při údržbě této pevnosti Bouda se každoročně koncem srpna zapojuji do organizování akce Cihelna v Králíkách, zaměřené na vojenskou historii našeho státu. Pěchotní srub s názvem K-S 14 „U cihelny“ je součástí těžkého opevnění předválečné ČR. Hlavním bodem programu bývají bojové ukázky, prezentace dobových táborů a zbraní. Akce slouží k připomenutí naší historie, prezentaci naší armády a soudobé vojenské techniky i k setkávání stejných nadšenců, jako jsem já.

Těší mě, že celá moje rodina má pro mou zálibu pochopení a často mě na akcích doprovázejí. Jsem jim za to moc vděčný.

Zdroj: Radek Pospíšil

Válečný veterán, dvouměsíčník, Praha. Č. 3/2020, uzávěrka 30. dubna 2020. Reg. č.: MK ČR E 23134.

Vydává Československá obec legionářská, z. s., Sokolská 33, 120 00 PRAHA 2

Vedoucí projektu PoVV: Ing. Viktor Šinkovec

Vedoucí redaktorka: Mgr. Taťána Králová, tanykral@seznam.cz

